PAISLEY HOPE

A KÉZBEN JÁRÓ GYEPLŐ

SILVER PINES – EZÜST FENYŐK

ELSŐ KÖNYV

NEXTGENERATION

Budapest, 2025

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Ez a könyv tizennyolc éven felülieknek szól. Bár a cselekmény nem kizárólag erre korlátozódik, a könyv tartalmaz szexjeleneteket, erotikus fojtogatást, alkoholfogyasztást, leírásokat egy csalárd, manipulatív exről, családtagok halálának felidézését ismétlődő álmokon és emlékbetöréseken keresztül, valamint terápiáról, traumáról és a tragédiák kezeléséről szóló részeket. Kérlek, ennek tudatában folytasd az olvasást. Bízom benne, hogy tudod, mi nem kényelmetlen számodra.

Minden csajszinak, aki tudja, hogy erős, modern nő lehet,
mégis, mint valami rohadt jó kislány, szégyentelenül letérdel,
amikor a cowboya azt mondja neki

ALEXA... LEJÁTSZÁSI LISTA

Nash és CeCe

SZERELMI TÖRTÉNETE

1. *Wondering Why* – The Red Clay Strays
2. *Wild Ones* – Jessie Murph Feat. Jellyroll
3. *Hey Driver* – Zach Bryan Feat. War & Treaty
4. *Cover Me Up* – Morgan Wallen
5. *Any Man Of Mine* – Shania Twain (CeCe's himnusza)
6. *Takin' Pills* – Pistol Annies
7. *Feelin' Whitney* – Post Malone
8. *Holdin' On To You* – Dolly Parton Feat. Elle King
9. *Shake The Frost* – Tyler Childers
10. *Simple Man* – Rhett Walker Band
11. *Jackson* – Johnny & June
12. *Cecilia* – Simon & Garfunkel
13. *Love The Lonely (Out of You)* – Brothers Osborne
14. *Foolin' Ourselves* – Evan Honer

ELSŐ FEJEZET

CeCe

Kedvesem! Leejtetted a hajcsavarós cuccodat! Drágám! Holtra váltan megtorpanok, és lenézek a bőröndre, amelyet küszködve vonszolok magam után. A hátsó zsebe nincs rendesen becipzárazva, és Mrs. Danforth – a legjobb barátnőm nagymamája – csilingelő hangján szól utánam, és magasra tartva pávakék vibrátoromat végigkerget az autókölcsönző előcsarnokán.

Az arcom azonnal felforrósodik, és rózsaszín árnyalatúvá válik, ahogy gyorsan odalépek hozzá, és tekintetemet a makulátlan márványpadlóra szegezem, hogy ne kelljen túl sok ember szemébe néznem, akiket gyerekkorom óta ismerek.

Azt fontolgatom, hogy bemászom a nagy fehér recepciós pult alá és elrejtőzöm ott, amíg öt órakor be nem zárják a helyet. Ez a legutolsó, amire ma szükségem van – a járatom késett, és úgy sírtam a repülőn, mint egy kisbaba, mert a Kindle-met a lakásomban hagytam… helyesbítés: a régi lakásomban. Csak haza akarok menni, felvenni a pizsamámat, és kipakolni, de valami azt súgja, hogy nem fogom tudni ezt tenni. Mert bár ez lesz az első éjszakám itthon, vasárnap van, így tudom, hogy Olivia és Ginger úgyis elcsábítanak a The Horse and Barrelbe.

Gyorsan kikapom a vibrátort Mrs. Danforth cserzett kezéből, miközben odahajol hozzám, rám kacsint, és elvigyorodik.

– Ravasz voltam, kedvesem? – suttogja.

Tátva marad a szám. *A rohadt életbe!* Tudja, mi az.

– Nincs mit szégyellned, édesem. Egy lánynak meg kell tennie, amit meg kell tennie – mondja, miközben megpaskolja a karomat.

Jó lenne, ha Jézus ezt a pillanatot választaná, hogy visszatérjen. Tényleg jól jönne most az apokalipszis.

– K-köszönöm, Dan nagyi – motyogom, majd bedugom a szombat estéimet feldobó eszközt a táskámba, és gondoskodom arról, hogy az átkozott holmi szorosan be legyen cipzárazva.

– Mindenképp add át üdvözletemet anyukádnak, CeCe! – búcsúzik integetve.

Az ajtó felé nyomulok, mint egy buldózer, remélve, hogy Ginger már vár a másik oldalon, hogy hazafurikázzon utam utolsó szakaszán.

Sajnos nincs itt, így leülök a padra az autókölcsönző előtt, és a balszerencsémen merengek. Öt percre vagyok az otthonomtól, és máris átéltem egy kínos pillanatot. Első lépés a nagyszerű kezdéshez. Elfogadom a sorsomat, felrakom a napszemüvegemet, és imádkozom, hogy Dan nagyi tartsa a száját.

Tipikus július eleji délután a kentuckyi Laurel Creekben. A nap még mindig magasan jár a távolban a Sugarland-hegy felett, és vásárlók sétálnak a város egyetlen főutcáján.

Érzem a pékáruk Spicer's Sweetsből – az itteni divatos kávézóból – kiáradó illatát, és figyelem a Jennings Mercantile-ból, egy előkelő lakberendezési butikból szatyrokkal kilépő helyi vásárlókat. Ez mind nagyon érdekes, de a jelenet játszódhatna az Egyesült Államok bármelyik városában.

Mélyen beszívom a friss hegyi levegőt, és megnézem a telefonomat, hátha Ginger küldött üzenetet, hogy jelezze, miért késik; nem mintha meglepődnék azon, hogy késik. Ginger Danforth mindig a saját ritmusát követi. Épp csak visszateszem a telefont a táskámba, amikor hangosan és egyértelműen

hallom annak árulkodó jelét, hogy Ginger megérkezett a belvárosba. Ugyanis Dolly Parton teljes erővel bömböl a főutcán bekanyarodó fehér VW Bogár letekert ablakaiból.

Felállok, és integetek neki az út szélén, mire ő félrehúzódik, és szinte feláll a járdaszegélyre. A legjobb barátom nem a vezetési képességeiről híres.

– Szállj be gyorsan! – mondja, miközben felnyitja a csomagtartót, és körülnéz, mintha menekülnie kellene, méghozzá gyorsan.

– Már megint csináltál valami törvénybe ütközőt? Cole nem is csinál mást, mint hogy téged húz ki folyton a csávából – morgom.

Beteszem a bőröndömet a csomagtartóba, és elindulok az utasoldalra.

– Nem jól érted, kicsim, ez fordítva működik! Akkor szegném meg a törvényt, ha biztosan tudnám, hogy Cole letartóztat. Ő a hét bármely napján megbilincselhet.

Rácsapok a bátyámmal kapcsolatos buja megjegyzése miatt, aki történetesen seriffhelyettes, majd rámosolygok, mielőtt kinyújtaná felém a karját, hogy magához szorítson.

– Jaj… és szia.

Rám vigyorog, és visszatolja a napszemüvegét.

– Rendben, csatold be magad, bébi! El kell tűnnünk innen, mielőtt bárki más a városban meglátja azt a szép pávakék hajcsavarót, amit a bőröndödbe raktál.

Felnyögök, és a kezembe temetem a fejem.

– A nagymamád abban a pillanatban írt neked sms-t, ahogy kiléptem azon az átkozott ajtón?

Úgy néz rám, mintha őrült lennék.

– Nem, dehogy. Felhívott. Szerinted miért késtem? Le kellett húzódnom, hogy kiröhögjem magam. Teljes öt percig tartott – Ginger kacsint, és elönt a megaláztatás kínos érzése.

Megjegyzés magamnak: Otthon vagy, ahol mindenki tudni fog mindent, amit teszel, még mielőtt eszedbe jutna, hogy megtedd.

∞

Tíz perccel később a családom teljes körű szolgáltatást nyújtó lovas farmja, a Silver Pines fáinak boltívei alatt haladunk. A béke és a bánat keserédes keveréke telepszik rám, amikor meglátom a birtokunk tábláját. A közel egy kilométer hosszú, fehér kerítésű felhajtó mindig ugyanúgy néz ki, történjen bármi. Ez az én menedékem, a biztonságos helyem; és ha apa már nincs is itt, még mindig ez az egyetlen igazi otthonom, ahol a legerősebben érzem a jelenlétét. Nem voltam otthon, amióta januárban meghalt, és a gyász nem kevésbé nyomasztó most, mint akkor volt. Az öreg, masszív, fehér vidéki ház, a „nagy ház" felbukkan a távolban.

– Szóval, hallottál valamit arról a semmirekellő fickóról mostanában? – kérdezi Ginger, és mindent megtesz, hogy elterelje a figyelmemet.

– Az elmúlt órában nem – mondom, és felsóhajtok. – Roszszul fogadta a dolgot, mert én hagytam el őt. Mégis, hogy merészeltem ilyet tenni? A nagyszerű Andrew Waterfield nem tudta megtartani a menyasszonyát? Mit fog szólni ehhez a pletykarovat?

Ginger felhorkant.

– Azelőtt kellett volna gondolnia erre, mielőtt Seattle-ben minden harminc év alatti nőbe beledugta a túlbuzgó farkát!

– Azt hiszem, vette az üzenetet, hogy végleg elmentem. Belecsavartam a jegygyűrűmet a tangába, amit a kabátja zsebében találtam, és otthagytam a konyhaasztal közepén. – Elnevetem magamat, mire Ginger eltátja a száját.

– Te aztán félelmetes ribi vagy! – Ginger mosolyogva megrázza a fejét, ami azt sugallja, hogy le van nyűgözve.

– Már tél előtt észre kellett volna vennem. A késő éjszakai kimaradások, az utazások, az őt és a kollégáit mindig és mindenhová elkísérő asszisztensek elit klubja…

– Az emberek hajlamosak megbízni abban a férfiban, akivel eljegyezték egymást; ez nem a te hibád.

Bólintok, és elfordulok, hogy a nap süthesse az arcomat az ablakon keresztül.

A saját védelmemben hadd mondjam el, hogy Andrew egy gazdag, gyönyörű, manipulatív seggfej, aki teljesen levett a lábamról, amikor elsőéves voltam a Washingtoni Egyetemen. Annyira szerettem volna hinni az igaz szerelemben, hogy hagytam, hogy elvakítson. Több mint hét évig tartott, de apám halála előtti szavai is segítettek, hogy meglássam a fényt. Végül összeszedtem a bátorságomat, és kiszabadultam Seattle-ből és a fejünk felett lebegő mérgező felhőből. Még csak huszonöt éves vagyok; őrült, vad éveimet azzal töltöttem, hogy eljátszottam, hogy hamarosan egy arisztokrata felesége leszek, és most nem akarok mást, mint látni a családomat, szórakozni, remélhetőleg munkát találni és lélegzethez jutni.

Ahogy felhajtunk a házhoz, és ropog a kavics Ginger gumiabroncsai alatt, millió emlék és kép villan be az agyamba. A szomorúság a legfurcsább dolog – azokban a pillanatokban csap le rád, amikor a legkevésbé számítanál rá. A vaníliás szóda a tálalóban, amit apám jéggel szeretett inni a forró nyári napokon, a háznak támasztott régi gereblye, amelynek gyerekkorom leghihetetlenebb őszi levélkupacba ugrálásait köszönhetem, a fára kötött hinta, amelyen számtalanszor meglökött a forró délutánokon… A szomorúság feldagad a mellkasomban, és legyőz. Félig arra számítok, hogy apa kirobban a bejárati ajtón, de tudom, hogy soha többé nem fog.

– Itthon vagyok, apa – suttogom.

Ginger megszorítja a kezemet.

– Tudja, kislány.

MÁSODIK FEJEZET

CeCe

A pokolba is, kicsim, úgy érzem, évek óta nem láttalak – kiabál ki a konyhából anyukám, Jolene – más néven Jo mama.

Úgy suhan be a nappaliba, mint egy leheletnyi friss levegő, azonnal elűzve a komor hangulatomat. Mezítláb van, testhezálló farmert és a válláról lelógó Brooks & Dunn pólót visel, és rózsaszín sállal hátrakötött Farrah Fawcett-frizurát.

– Hadd nézzelek! – mondja mosolyogva, és a karomba veti magát.

Wade, a legidősebb és legmogorvább bátyám nyomul be a bejárati ajtón keresztül öreg golden retrieverünkkel, Harleyvel. Harley úgy dörgölőzik hozzám az orrával, mintha én lennék a kedvence. Most már hivatalosan is beborít a szőre és a nyála, de ő a legaranyosabb kutya, úgyhogy megbocsátok neki, és megvakarom a füle tövét.

– CeCe Rae – üdvözöl Wade morgós, határozott hangon, megrángatva a lófarkamat, és mint mindig, hozzátéve a középső nevemet.

– Őrmester – vágok vissza természetesen.

Sok minden nehezedik a vállára – az egész farm terhe; de látványa most sokkal jobban megüt, mint valaha. Pontosan

úgy néz ki, mint az apám, és az arcát nézve eszembe jut, hogy apa még mindig itt van.

Elengedem Harley-t, és szorosan átölelem Wade-et. Kicsit megfeszül, mint mindig. Nem az az ölelkezős-érzelgős típus, de tudom, hogy a kemény külső alatt hatalmas a szíve.

– Hozom a táskáidat; anya a Stardustban szállásolt el – mondja a farmon található öt apró, Willie Nelson albumairól – Spirit, Stardust, Blue Eyes, Legend és Bluegrass – elnevezett faház egyikét említve.

– Tettem neked új ágyneműt, minden tiszta és friss, drágám. Még élelmiszerrel is feltöltöttem.

– Köszönöm, anya – mondom, miközben anyukám egy eltévedt hajtincset simít a fülem mögé, és kezét az arcomon tartva néz rám.

Jolene Ashby ötvennyolc évesen még mindig gyönyörű és eleven, és senkinek sem hagyja, hogy bántsa vagy tiszteletlen legyen vele. Igazi szabad szellem. Mindennap arra törekszem, hogy jobban hasonlítsak rá.

– Úgy tűnik, mintha sírtál volna, kicsim.

Csak bólintok beleegyezésül.

– Szóval, hányszor hívott már az a semmirekellő fattyú?

Nevetek a volt pasim minősítésén, és leülök a nappali kanapéjának széle. Csípőre tett kézzel, várakozón néz rám. Nem válaszolok neki, csak sóhajtok, mert ebben a pillanatban nem állok készen arra, hogy mindenkivel Andrew-ról beszélgessek.

– Megkaphatom a ma estét? Ígérem, holnap minden részletet elmesélek. Most csak szeretnék egy kis friss levegőt szívni, kicsomagolni, és elbújni a faházamban egy könyvvel.

Ginger kúszik be a ház hátsó részében lévő konyha árnyékából, mintha becsalogatta volna az a tervem, hogy otthon maradok.

– Márpedig nem fogsz. – A csizmája gyors kopogó hangot ad ki a padlón, ahogy bejön a nappaliba kezében egy pohárral Jo mama édes teájából. – Már mindenkinek elmondtam, hogy

itthon vagy, úgyhogy nem hagyjuk ki a Sangría vasárnapot. Holnap majd aludhatsz, ez most nem a fetrengés ideje.

– Ki mindenkinek? – kérdezem nyögve.

Gyönyörű, tökéletes mosolyt villant rám, szép karamellszínű szeme táncot jár a huncutságtól. Mélybarna természetes fürtök keretezik az arcát. Mindig is az egyik legszebb lány volt, akit valaha láttam.

– A lányoknak, természetesen. Végül is ez a hölgyek estéje. – Megragadja a csuklómat.

– Most pedig tömjünk beléd egy kis vacsorát, és készüljünk. Úgy fogsz kinézni, mint egy dögös szingli, mivel az vagy.

Anyámra nézek segítségért, de csak széttárja a karját, jelezve, hogy nem akar beavatkozni.

– Inkább itthon maradnál egyedül a vibrátorral? – kérdezi kuncogva.

– Anya! – kiáltom, miközben ő és Ginger együtt nevetnek.

Ez az átkozott város!

∞

Két órával később Jo mama és Ginger gardróbkonzultációs szolgáltatása olyan ruhaösszeállítást hozott össze nekem, amelyet máskor soha, *de soha* nem viselnék nyilvánosan. De ahogyan azt oly sokatmondón leszögezték, most már az egész város tudja, hogy van egy magán-szexjátékraktáram, ezért akár öltözhetek így is.

Több ruha van kiterítve, mint amennyit ez a hely elbír. A faházam kicsi, majdnem olyan, mint egy kis lakás, de ez a kedvencem, mert a konyhai mosogató felett van egy nagy ablaka, amely az egyik nagy lókarámra néz a birtokon. A távolban pedig a Sugarland-hegy látható teljes pompájában.

Anya úgy rendezte be, mintha mindig is itt éltem volna – telerakta díszgyertyákkal, díszpárnákkal, és magazinokat helyezett a nappaliban lévő dohányzóasztalra. A sötét falú

házikóban csak egy hálószoba és egy fürdőszoba található, de nekem tökéletes az újrakezdéshez.

Régen több lovunk volt a farmon, és a trénerek, akik szintén többen voltak, a helyszínen éltek, főleg apám lóversenyes évei alatt. Ami az elmúlt tíz évet illeti, Wade vezette az edzéseket, és most, hogy Cole a városban él az én kedvenc hétéves unokahúgommal, Mabellel, e faházak közül kettő általában üresen áll.

Végignézek magamon az egész alakos tükörben, amit erre a rögtönzött divatbemutatóra beköltöztettünk a nappaliba.

Felmordulok és felnyögök, miközben megkérdezem magamtól, hogy valóban ezt akarom-e viselni: sötét farmer miniszoknyát, amit folyamatosan lehúzgálok, hogy legalább a combom közepéig érjen, és Ginger egyik piros, csipkés kombinéját, amelybe alig fér bele a mellem.

Korán értem, annak minden áldásával és átkával, de mostanra legalább felnőttem a domborulataimhoz. Megigazítom a nyakláncokat és a nagy arany karika fülbevalót, amit Ginger tett hozzá a szetthez. A frizurámat is ő készítette; hosszú, világosszőke hajamat hullámok és fürtök sokaságává változtatta. Soha nem volt még rajta ennyi hajlakk, még a szalagavatómon sem.

– Kell hozzá még valami – mondja Ginger az alsó ajkát harapdálva. – Vedd le azt a szandált! – parancsolja, és felemeli az egyik franciamanikűrös ujját.

– Nincs kicsomagolva más cipőm…

– Ne vitatkozz a kreativitásommal, csak vedd le a szandálodat!

Lehúzza az elefántcsontszínű Lucchese csizmáját a lábáról, és odadobja nekem. Hetedik óta osztozunk a cipőinken.

– Igen – mondja. – Előbb húzd fel ezt! – Odadob nekem egy pár elefántcsontszínű térdzoknit az ágyam közepéről.

– Azt akarod, hogy hordjam a kicsikéidet? – kérdezem. Ritkán válik meg szeretett csizmájától.

– Igen, ma este nagyobb szükséged van rá, mint nekem.

Azt teszem, amit mond, felveszem a csizmát, és megfordulok, hogy lássam a végeredményt.

– Igen! Akárcsak Dolly baba, persze kisebb mellel – mondja kacsintva, én pedig egy párnát dobok felé a kanapéról.

– Akárcsak Dolly – motyogom, miközben a tükörképemet nézem. Ginger megpuszilja Jo mama arcát, és felém fordul.

– Rendben, készülj fel néhány sangríára és a kellemetlen döntésekre! – Elhajítja a szandálomat, belém karol, és kirángat az ajtón.

A nap éppen lenyugvóban, ahogy beszállunk az autóba, és integetünk anyámnak – aki még mindig a kisházam verandáján áll.

– Viszlát, anya! – kiáltok ki az ablakon.

– Jó szórakozást, lányok! Inkább néhány szíven tiporjatok, mint a törvényen!

Kuncogva megrázom a fejemet, miközben beindítjuk az autót, és Jason Aldean halkan felbúg a hangszórókból.

Nagyon messze vagyok Seattle-től, és most először, amióta úgy döntöttem, hogy elhagyom Andrew-t, teljesen, tökéletesen szabadnak érzem magam.

∞

A The Horse and Barrel hemzseg a város minden pontjáról érkezett nőktől, és a néhány bátor férfitól, akik nem akarják kihagyni a vacsora utáni sörüket. Amióta az eszemet tudom, a Sangría vasárnapok rituálénak számítanak Laurel Creekben. Ez az este csak a lányoké, a legjobb countryzene szól a régimódi hangerősítő rendszeren keresztül; táncolunk, pletykálunk, és élvezzük az olcsó italokat, különösen a házi készítésű sangríát. A városban mindenki tudja, hogy hétfőnként nem várhat jó kiszolgálást a nőktől Laurel Creekben, mert valószínűleg még mindig kicsit másnaposak.

Ma este nem kiábrándító a tömeg. A hely zsúfolt, és a lányokkal beszorulunk Laurel Creek egyetlen rusztikus cowboybárjának sarkába. Jó pár éve nem jártam már itt, de néhány új fenyőpadló deszkától eltekintve nem sok különbséget látok. Körülnézek és magamba szívom a régi fémtáblák látványát, amelyek az egész hátsó falat díszítik a színpad mögött, ahol helyi zenekarok játszanak péntekenként és szombatonként. A sötét, egyszerű fafalakat Jack Daniel's-es üvegekből készült falilámpák világítják meg. Az otthonos bokszok felett halvány fényű csillárok lógnak, és a tágas tér közepén egy nagy táncparkett található. Az egész keleti fal egy bár, neonfényekkel és városunk kabalájával, Archibalddal. A nagy neontigris egyfajta szentélyként uralja a központi helyet.

– Valaki elmondaná, mi a fenéért lóg ott az az óriás tigris? Megijeszt, olyan, mintha engem nézne – mondja Avery Pope, csapatunk legújabb és legfiatalabb tagja. Most találkoztam vele először, de aranyos és vicces. Ginger azt mondja, két hónapja költözött ide Lexingtonból, hogy műkorcsolyázást tanítson a városi sportlétesítményben. Már hallottam róla. Nyilvánvalóan az asztal alá issza a lányokat, én pedig értem, miért, ahogy figyelem, hogyan tüntet el mindent, ami a poharában maradt.

– Nos, az a tigris egy hős – válaszolom. Mindannyian szeretjük elmesélni ezt a történetet, én pedig hivatalos szakértő vagyok, miután nyolcadikban írtam róla egy dolgozatot.

– Amikor a vándorcirkusz a városban járt…

– Az 1800-as években – veti közbe Ginger.

– Igen, 1889-ben – pontosítok. – Archibald egy másik tigrist üldözött, ami kiszabadult a cirkuszból – egy fiatalabb tigrist, egyesek szerint egy kölyöktigrist. A kölyök a vonatsínen állt, és Archibald megérezte, hogy jön a vonat, ezért elkergette a másik tigrist a sínről, és őt magát ütötte el a vonat. A városunk legendája szerint feláldozta az életét, hogy megmentse a kölyköt. Van egy szobra a Cave Run park közelében.

– Ó… – ámul Avery.

– Ugye, tudod, hogy ez az egész baromság? – szól egy mély, kellemes hang mellőlem. Jól ismerem ezt a hangot.

Felkészítem magam, és megfordulok, hogy szembenézzek az ismerős arccal.

– Nem – vitatkozom egyik szemöldökömet felvonva.

– De igen. Kiderült, hogy Archibald csak egy önző seggfej volt. Mindig megpróbált elszökni a cirkuszból, valószínűleg azért, mert borzasztóan bántak ezekkel az állatokkal. – Az inas, tetovált alkar egy marék szalvétát helyez az asztal közepére, és észreveszem a japánlonc-indák közé ékelt római tízes számot, amely eltűnik a flaneling felhajtott ujjában.

– Szóval, egyik este megszökött, és teljesen egyedül volt, amikor a vonat elütötte. Az egész „megmentett egy kölyköt" történetet kitalálták, hogy hősnek tűnjön. Jó a sajtója. De a sztori egyetlen része sem igaz.

Ginger és én zihálunk.

– Hogy merészeled? – méltatlankodik Olivia Sutton, a másik legjobb barátnőm és élethosszig tartó hármasunk utolsó tagja.

– Húzz el az asztalunktól ezekkel a hazugságokkal, és állj le azzal, hogy bemocskolod a városunk történetét, Nash Carter! – mondja, és figyelmeztetően felemeli a mutatóujját.

Nash kineveti Oliviát, mielőtt válaszolna.

– Rendben, csak azért hoztam ezt, hogy üdvözöljem Rae-t itthon, de azt hiszem, inkább átviszem egy másik asztalhoz. – Nash egy friss kancsót tart vigyorogva, amelyben három megye legjobb sangríája van, és a fenébe is, ő a legpusztítóbb férfi példány, akit valaha láttam. Mindig is az volt, de a kinézete még tökéletesebb, mint amire emlékszem, és a legrosszabb az, hogy *tudja* ezt. Ki is használja, de ami engem illet, egy életre elegem lett az ilyen férfiakból.

– Ne, ne, ne! – mondja Ginger, széles mosolyt villantva rá. – Nem kell úgy kapkodni. Biztos vagyok benne, hogy ki

tudunk találni valamit. Azt hiszem, minden történetnek két oldala lehet. Figyelembe vesszük a te változatodat is. Köszönjük, hogy idehoztad nekünk az újratöltött… A ház ajándéka, Nashby? – Kacsint, és megpaskolja Nash alkarját, miközben a keresztneve, valamint az én vezetéknevem keverékén szólítja. Mert Nash olyan, mintha a szüleim negyedik gyereke lenne, és tinédzser kora óta az.

Bólint, és az asztalra teszi a kancsót.

– Örülök, hölgyeim. Élvezzétek. Avery, holnap találkozunk.

Avery rámosolyog babaarcával, és bólint.

– Naná!

Végignézek rajta – hosszú, sötét haj, törékeny, de erős korcsolyázóalkat, barna bőr és olíva szempár. Gyönyörű és fiatal, és még nem tudja, hogy Nash valószínűleg csak kihasználja őt, amíg kielégíti a vágyait. Megállapítom, hogy határozottan dugja a csajt.

Nash a vállamra teszi a kezét, és lehajol, mielőtt megszólal.

– Örülök, hogy látlak, Rae – búgja mély tenorján. Egy pillanatra a szemembe néz, miközben gyengéden megszorítja a vállamat, amitől szinte elolvadok.

Nézem őt a vállam fölött, ahogy távolodik, és megpróbálom értelmezni, mi történhetett. Nash „Rakéta" Carter – a rekorddöntögető, a legjobb lövő, a Stanley-kupa-győztes, a Laurel Creek-i szurkolók kedvenc jégkorongsztárja és Wade bátyám legjobbja barátja – most *felszolgálóként* dolgozik a The Horse and Barrelben?

– Tudom, mire gondolsz. – Olivia áthajol az asztal felett. Rézvörös haja a vállára omlik, és fényes rózsaszín ajka mosolyra húzódik.

– Nemcsak itt dolgozik, hanem meg is vásárolta ezt a helyet Rocco Pressley-től közvetlenül azután, hogy visszavonult, és visszaköltözött ide áprilisban. Most az övé.

– Ezt nem hallottam – mondom közömbösen, miközben megengedem magamnak, hogy vessek egy pillantást Nashre

a bár túloldalán. Szinte sértő, milyen bámulatos. Elismerem. Vele kapcsolatban minden baljóslatú és nagy. Százkilencvenöt centiméteres magasságával több mint harminc centivel fölém tornyosul. Masszív alkatú, sötét hullámos hajjal, rövidre vágott borostával és széles állal. Flanelingében és Wrangler farmerjában úgy néz ki, mint akinek inkább egy faszékben hátradőlve kellene szivaroznia. Erős, izmos teste mindig is tökéletes volt. Akkor is, amikor a bátyáimmal jégkorongozott a kocsifelhajtón vagy tizennyolc évesen szénát lapátolt félmeztelenül a farmunkon, miközben a hálószobám ablakából néztem őt. És abból ítélve, ahogy flanelinge megfeszül a felkarján, úgy tűnik, hogy az NHL-es, vagyis a profi jégkorongligában eltöltött évei szinte isteni arányúvá csiszolták a testét.

Észrevettem, hogy még több tetoválást csináltatott január óta, amikor is rövid időre láttam őt apám temetésén. Indák kandikálnak ki az inggallérjából, és felkúsznak a nyaka oldalán. Nash pillantása a másodperc töredékéig találkozik az enyémmel, ahogy a helyiség túlsó feléből bámulom, de gyorsan elkapom róla a szememet. Mély kobaltszínű, intenzív tekintete mindig is beszippantott. Amikor csak rám szegezi, kétbalkezes idióta lesz belőlem.

Kétségtelen, hogy Nash Carter őrülten jóképű, de mindig is beképzelt, idősebbtestvér-típus volt, aki úgy bánt velem, mint egy idegesítő kölyökkel, és emlékeim szerint sokat kínzott – legalábbis addig, amíg el nem mentem az egyetemre. Mindennap más lánnyal jelent meg a házunkban, és amikor a szüleim nem voltak otthon, a nappalink kanapéján csókolózott velük, egyáltalán nem törődve azzal, hogy én éppen ebédelek. További emlékek ugranak be, arról, hogy minden nassolnivalót megevett a házunkban, és arról, ahogy a bátyáimmal kergetőztek a futball előtt, vagy ahogy a hajamat húzta, ahogy a sapkámat kopogtatta a fejemen, és ahogy segített a testvéreimnek, hogy kedvükre ugrassanak.

Hosszú idő telt el, de úgy tűnik, most is ugyanaz a magabiztosság és karizma árad belőle, miközben a bár vendégeivel beszélget, és miközben megigazítja Dallas Stars baseballsapkáját; egyszerűen csak tudom, hogy még mindig ugyanolyan.

Nash Carter egy öntelt, nőcsábász szupersztár, az a típusú férfi, amilyen elől most menekültem el az ország másik végéből.

HARMADIK FEJEZET

Nash

Az utolsó dolog, amire egy ilyen tipikus vasárnap estén számítottam, annak a mézszínű hajzuhatagnak a felbukkanása volt. Senkinek nincs olyan haja, mint neki; nem egyenletes szőke, hanem olyan, mint magának a napnak színe. De mégis itt van. A felnőtt CeCe Rae Ashby, a legrövidebb, legszűkebb miniszoknyában, amit valaha láttam. Egy olyan szoknyában, ami miatt fontolóra veszem, hogy kirángatom a fenekét a hátsó ajtón, és egy kabátot kötök a dereka köré, mert nemcsak én vettem észre, hanem az összes többi férfi is ezen a helyen.

Szerencsére a hölgyek estéjén kevés férfi van, így tudom kezelni őket, ha valamelyik túl sokat engedne meg magának vele.

Miközben citromot és lime-ot szeletelek a pult mögött, felidézem, hogyan nézett ki az arca januárban, amikor utoljára láttam őt. A szíve össze volt törve, és sápadt volt. Kisírt szeme felduzzadt, hosszú, fekete gyapjúruhát viselt, és szoros kontyba tűzte a haját. Az apja temetése volt. Csak egy éjszakát tudtam a városban maradni, mert másnap kezdődött az All-Star Weekend Nashville-ben. De muszáj volt ott lennem, hogy támogassam a családot, amikor Wyatt meghalt, legalábbis az idő nagy részében. Mert mindig mindegyikük ott volt mellettem, még CeCe is.

Ettől a naptól eltekintve legalább öt éve nem láttam őt, de nem számít, mennyi idő telik el, azonnal visszalépek óvóvédő üzemmódba – mint amikor fiatalabb volt. Nekünk, fiúknak, mindhármunknak vigyáznunk kellett rá, amikor tinédzser lett. Még mindig csak egyike azoknak a lányoknak, akik nincsenek tudatában a saját szépségüknek, és ettől még csábítóbb minden férfi számára ebben a teremben. És úgy tűnik, hogy számomra érthetetlen okokból, ma este én sem tudom levenni a szememet róla.

Az utolsó dolog, amire egy ilyen mozgalmas hölgyek éjszakája estén szükségem van, hogy CeCe testőrét játsszam, de ha itt van, akkor biztosan ezt teszem, szóval azt hiszem, hogy ezt is felveszem a teendőim listájára.

Felpillantok a nagy, bekeretezett fényképre, amelyen a fél város látható ebben a kocsmában a Stanley-kupával, amelyet három évvel ezelőtt hoztam haza. A helyiek szeretik, ha van a szülővárosukban egy jégkorongozó, de ez azt jelenti, hogy mindig a legjobbat kell kihoznom magamból. Ez néha kimerítő, de igyekszem nem panaszkodni. És ha csak annyit kell tennem, hogy adok néhány autogramot és olcsó italokat kínálok azért, hogy életben tartsuk ezt a belvárosi magot, akkor megcsinálom. Ez a város mindig is jó volt hozzám, és látni azt, hogy virágzik, nekem is békét ad – valamit, amiből nem sok jutott.

Lefoglalom magam azzal, hogy kiosztom a whiskey-ket és bekeverem a sangrías kancsókat. Egy órával később CeCe spiccesen kisasszézik a táncparkettre Oliviával és Gingerrel. Charlie *démonai* – így hívtuk őket az Ashby fiúkkal, miután minden elképzelhető helyzetből ki kellett mentenünk őket. Hazavittük őket a részeg bulik után, amikor középiskolások voltak, fedeztük őket, amikor elfüstöltek egy serpenyőt, és majdnem felgyújtották az átkozott házat palacsintasütés közben. Ezek a lányok teljes munkaidőben keverték a bajt. Miközben letörlöm a bárpultot, azon tűnődöm, miért van

CeCe egyáltalán itt. Legutóbb úgy hallottam, hogy egy nagymenő ügyvéd eljegyezte Seattle-ben.

Nem tudok nem vigyorogni, ahogy őt nézem. A három pohár legurított sangría után, és a hangszóróból bömbölő Morgan Wallennel olyan messzire van most Seattle-től, amennyire csak lehetséges. Kint a táncparketten abszolút déli, teljesen kentuckyi lány. A bárban éppen újratöltöm a poharakat, amikor megszólal Shania Twain *Man! I Feel Like a Woman* című száma, és a tömeg megőrül. Ez az ő átkozott himnuszuk.

Bevillan az agyamba a kép, ahogy CeCe fogszabályzóban és egy hosszú fonattal táncol az Ashby-ház nappalijában Shania *Rock This Country* turnéalbumára. Nem tehetek róla, de mosolyt csal az arcomra annak emléke, ahogy felvette a ritmust, majd ügyetlenül beleütközött valamibe, és átkozódott.

– Ma este társaságkedvelő vagy? – kérdezi Asher, a hétvégi csaposom, tudván, hogy ez nem megszokott. New Yorkból érkezett, hogy vezesse Laurel Creek tűzoltóságát, és már azelőtt is itt dolgozott, hogy átvettem a bárt. Nem tudom megmondani, mi a fenéért dolgozik itt másodállásban a hétvégéjén, de csendes, mindig józan és rohadtul ijesztő; segít rendben tartani a dolgokat, amikor ő gondoskodik a bárról. Rávigyorgok. Általában rendszeresen kijövök és ellenőrzöm az ügymenetet, de vasárnap esténként leginkább az irodámban dolgozom. Természetesen ő egyike azon férfiaknak, akik mindent észrevesznek, valószínűleg ezért jó tűzoltó.

– Igen, csak rajta tartom a szememet Wade és Cole Ashby kishúgán!

CeCe irányába bólintok, és Asher a lányokra néz.

– Szóval ő CeCe Ashby, igaz? – Teljesen ártalmatlan módon néz rá, engem mégis ugyanúgy idegesít. Még négy hónapnyi közös munka után sem tudok kiigazodni a srácon, bármilyen keményen próbálom is. – Nos, utálom ezt mondani neked, de itt minden férfi őt nézi. Semmi más nem kelti úgy fel a részeg férfiak figyelmét, mint egy szép, új mosoly.

Összeszorítom a fogamat, és CeCe felé nézek. Elgondolkodom azon a lehetőségen, hogy kirángatom, és ráterítek egy kabátot, miközben elfordítom a tekintetem, és igyekszem nem észrevenni, milyen a dereka íve hosszú és sűrű haja rejtekében. Most egyáltalán nem látszik ügyetlennek, ahogy a zenére ringatja magát. Változnak az idők.

Épp, amikor vissza akarok menni az irodába, hogy ne érezzem magamat beteges leskelődőnek, elszabadul a tömegben a pokol, közepén a mi helyi *Démon*ainkkal. Ezzel arra kényszerítenek, hogy egyenesen a táncparkettre menjek.

– Szerencséd van, hogy nem törlöm le azt a mocskos kis vigyort a képedről, Gemma! – hallom CeCe kiabálását, ahogy közeledem. Elnyújtott, déli kiejtése ismét teljes erővel visszatért. Kentucky tűz gyúl smaragd szemében, miközben Olivia visszatartja.

– Milyen anya az, aki azt mondja a lányának, hogy eljön meglátogatni, de aztán lemond erről az egyetlen estéről is, és inkább egy *kocsmában* lóg? – üvölti.

– Mondja a lány a mellettem lévő bokszból, aki már a második kancsónál jár – gúnyolódik Gemma.

Gemma nagyon kikapós, és Cole volt felesége. Az elmúlt két évben tulajdonképpen teljesen lepasszolta Mabelt Colenak, miközben újraéli a fiatalságát. Ha ők ketten összetalálkoznak néhány kancsó után, az sosem ígér jót.

– Csakhogy nekem nincs egy csodálatos kislányom, akivel együtt tölthetném az időmet, *neked* viszont van.

– Ugyan, édesem, nem éri meg! – súgja Ginger CeCe füléhez hajolva.

– Hagyd, hogy az összetört álmait sirassa és elmerüljön önsajnálatban. Amúgy is csak egy értéktelen ribanc, aki a fél várossal megcsalta Cole-t. – Ginger Gemma vállára teszi a kezét. – Nem igaz, drágám? – Ginger édesen elmosolyodik közvetlenül azelőtt, hogy Gemma nekiesik.

Basszus!

Körmök tusáját és a hosszú haj repkedését látom, ahogy a csetepaté közepébe vetem magam, és elrángatom Gingert és CeCet Gemmától, miközben Victor, a kidobóm, visszatartja Oliviát.

– Mindjárt rátok hívom a zsarukat, lányok. Jézusom, ez az első éjszakád itthon, Rae, és máris szarba kevered magad!

– Kérlek, hívd fel Cole-t, hogy tolja ide azt a szép, morcos seggét! – kuncogja Ginger, miközben a szememet forgatom.

– Ő kezdte. – CeCe Gemmára mutat, mire elvigyorodom. Bátyja ádáz védelmezőjeként nem bocsátja meg, amit az első és egyetlen felesége tett vele.

– Egyáltalán mit keresel itt, CeCe Rae? A menő ügyvéded rájött, hogy túl jó neked? – Gemma csípőre teszi a kezét.

CeCe ráveti magát. Ezúttal a kezembe veszem a dolgokat, és a vállamra dobom CeCet, miközben bólintok Victornak és Ashernek, hogy dobják ki innen Gemmát és a csapatát. CeCe hátsóját a kezemmel takarom el, hogy senki ne lásson a szoknyája alá. Úgy tűnik, mégis ki kell rángatnom innen a fenekét.

– Nash Everett Carter, most azonnal tegyél le! Szét fogom rúgni ennek a tramplinak a seggét azért, amit Cole-ról mondott.

– Nyugodj meg, bokszbajnok, semmi ilyesmit nem fogsz tenni. – Nevetve belököm az irodám ajtaját, és ledobom őt az íróasztalom előtti bőrszékre. A haja a vállára hull, a szívét elönti az alkohol okozta düh.

– Pár pohár sangría, és azonnal visszaváltozol vad kölyökké, Rae? – kérdezem, és összefonom a karomat a mellkasomon.

– Bántotta Cole-t, és bántotta Mabelt. Ki kellene rúgnod a bárodból.

Lehajolok, hogy a szemébe nézhessek, és megpróbáljam lenyugtatni. Megragadom mindkét csuklóját a szék karfáján.

– Már megtettem, de hozzá kell szoknod, hogy látod őt, ha tovább leszel itthon, mint ez a hétvége. A fodrászatban dol-

gozik, és minden vasárnap itt van. Általában békés – teszem hozzá.

CeCe felnéz rám, szeme tele van valamivel, amit nem tudok értelmezni.

– Itthon maradok.

Ginger és Olivia féktelenül nevetve beront.

– Mint a régi időkben, Nashby. – Ginger megpaskolja a vállamat.

Megrázom a fejemet. Ez a kis szarkeverő kezdett mindig mindent, és CeCe volt a repülőalakzatuk szélső gépe, az oldalvédje, aki mindig kereszttűzbe került.

– Ha az állandó bajkeverést nevezed „régi időknek", akkor igen, mint a régi időkben…

– Ez az egyetlen módja annak, hogy éljünk, édesem – vág vissza.

Csípőre tett kézzel felnézek, és sóhajtok, mielőtt visszafordulok a széken ülő CeCehez.

– Vissza tudsz menni és nyugton maradni, Rocky?

Összehúzott szemmel néz rám.

– Ha kivitték azt a szemetet, akkor igen. – Feláll, és közben felém hajol. Eper és friss sampon illata csapja meg az orromat.

– Légy jó fiú, és küldj nekünk még egyet abból a házi kancsóból… Oké, drága? – Tökéletesen manikűrözött kezével megpaskolja az arcomat, és ez váratlan jelet küld egyenesen a farkamba.

Cole és Wade kishúga, Cole és Wade kishúga, ismételgetem a fejemben. Úgy látszik, a farkamnak nem esik le, hogy ez egy rohadt kemény nemet jelent.

– Természetesen azon leszek, hölgyeim – mondom gúnyosan, miközben leveszem a kezét az arcomról, és kitessékelem őket az irodámból, vissza a tömegbe.

A fejemet rázva megyek vissza a bárpulthoz. Soha nem unatkozom a *Démonok*kal.

– Küldj arra az asztalra még egy kancsót, de csak feleannyi borral és brandyvel! – mondom megveregetve Asher hátát, ő pedig bólint.

– Persze, főnök!

A tekintetemmel követem CeCet vissza a táncparkettre. Attól, ahogy Miranda Lambert *Vice* című számára mozog, úgy állok ott a bárpult mögött, mint egy vén szemétláda, aki őt kukkolja.

A rohadt életbe! Itt marad?

Kicsit közömbösebbé kell válnom CeCe Ashby iránt. Jelenleg úgy néz ki, mint akit felkapott a forgószél, de két dolgot nem hagyhatok figyelmen kívül: hogy tényleg baromi szép, és rohadtul tabu.